

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș – icoana din inima pompierilor

~ ediția I ~

Editor: Ioana Anamaria Ungur
Colaboratori: ier. Varlaam Almăjanu
Irina Laslea

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș - icoana din inima pompișerilor

~ ediția I ~

Motto: *“Dragostea Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș se revarsă asupra celor ce-l caută cu credință asemeni unui foc purificator și binecuvântat care nu arde dar atinge iremediabil sufletele cu sfințenia Sa” (Ioana Anamaria Ungur)*

**Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte
Nicolae Corneanu, Arhiepiscopul Timișoarei și
Mitropolitul Banatului**

2013

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș - icoana din inima pompierilor

autor: Ioana Anamaria Ungur

Despre Sfântul Iosif ce Nou de la Partoș aflatsem pentru prima dată, cu siguranță nu întâmplător, în urmă cu 16 ani, în 1997, când, în urma unei adrese a Ministerului de Interne către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, fusese desemnat drept patron spiritual al Pompierilor din România. Din acel an, Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș a devenit icoana pe care fiecare pompier o poartă în inima sa. Sfântul care, prin rugăciunile sale, îi ocrotește pe acești bravi cavaleri ai frontului incandescent.

*Cea mai veche icoana a Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș,
aflată deasupra mormântului său, de la Mănăstirea Partoș*

Și cine i-ar fi putut proteja mai bine, decât un părinte ale cărui rugăciuni au stins flăcări mistuitoare? Și cine ar fi putut să-i ocrotească mai bine decât un părinte venit, din mila Lui Dumnezeu, după 62 de ani de sfântă viețuire în inima Athosului - Grădina Maicii Domnului, să potolească vâlvătaia focului pe meleaguri românești?

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș este el însuși un model demn de urmat pentru bravii pompieri români, fiind curajos, grabnic binefăcător și cu credință de neclintit în Dumnezeu, după cum se arată chiar în Acatistul său: *“...atunci când pârjolul focului s-a întins să cotropească toată cetatea Timișoarei, nu ai fugit ca un fricos, ci ai stat ca un viteaz, biruind puterea focului, prin rugăciunea ta mai fierbinte decât vâlvătaia lui, scăpând neatinsă biserica slujirii tale și oprind, prin ploaia năpraznică pe care cerul a trimis-o ție în ajutor, întinderea focului...”*

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș este acolo de fiecare dată când sirenele își înalță glasul sfâșietor spre cer, anunțând un pericol imediat. Este acolo și este alături de fiecare pompier atunci când ei aleargă în ajutorul semenilor lor aflați la ananghie. Este acolo și vede fiecare lacrimă, fiecare emoție, fiecare strigăt disperat de ajutor. Este acolo ori de câte ori ei pleacă la luptă și își fac semnul Sfintei Cruci, cerându-i, poate inconștient, ocrotirea. Este acolo ori de câte ori, întorși dintr-o misiune, ei își pleacă fruntea în fața icoanei sale, mulțumindu-i de grija și dragostea părintească. Este acolo, ori de câte ori au sufletul încărcat iar problemele și grijile de zi cu zi îi copleșesc. Rugăciunile sale pentru pompierii pe care-i ocrotește, sunt neconținute. El nu-i părăsește niciodată.

De altfel, dragostea Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș se revarsă asupra celor ce-l caută cu credință asemeni unui foc purificator și binecuvântat care nu arde dar atinge iremediabil sufletele cu sfințenia Sa.

Iar pompierii români, cei care sunt gata în fiecare zi să se

sacrifice pentru a salva viața semenilor lor, nu pot rămâne departe de dragostea Sfântului Iosif cel Nou, care-i ocrotește. Privind în profunzimea lucrurilor, fiecare misiune în care ei salvează vieți sau readuc speranța în sufletul semenilor lor, este asemeni unei Sfinte Liturghii al cărei Altar este frontul incandescent pe care ei, pompierii, își aduc propria jertfă în fața Lui Dumnezeu, binecuvântați fiind de rugăciunile dragului și Sfântului lor Ocrotitor – Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș.

Altarul Bisericii Marii a Mănăstirii Partoș

Sfântul Iosif cel Nou și casa lui dragă, din Partoș

autor: Ioana Anamaria Ungur

În urmă cu un an, în toamna lui 2012, pornisem pe urmele Sfântului Iosif cel Nou, spre Mănăstirea Partoș. Pe drumul colbuit ce leagă satele Banloc și Partoș simțeam fiorii emoției. Urma să fac un popas în locul în care acest Sfânt și minunat părinte, alesese să-și petreacă ultimii ani ai vieții sale pământești.

Mănăstirea Partoș adăpostește, în Bisericuța Veche, mormântul Sfântului Părinte, Sfintele Sale oseminte fiind strămutate încă din 1956 în Catedrala Mitropolitană din Timișoara.

Biserica Mare a Mănăstirii Partoșului

Trecând de poarta Mănăstirii, ai senzația unei întoarceri în timp, ceasul parcă refuză să mai măsoare trecerea secundelor. Aici totul păstrează vie prezența Sfântului. Pășind pe alee, fie că te îndrepti spre Biserica Mare, sau că înaintezi spre Biseriçuța Veche, ai sentimentul că pășești pe urmele pașilor săi binecuvântați. Te aștepti parcă să-l vezi apărând și să-i primești binecuvântarea caldă, de bun venit.

Mănăstirea Partoș

Intrând în Biseriçuța Veche unde se află mormântul Sfântului Iosif, constăți că totul te îndeamnă aici la rugăciune, la contemplare. Icoanele aduc în atenție diverse momente din viața sa minunată: îl vezi parcă, ieșind din altar, cu Sfintele Daruri în mână, și, în vreme ce întreaga cetate e mistuită de flăcări, înălțându-și glasul rugăciunii spre Cer cu imensă dragoste și jertfire de inimă pentru oamenii înfricoșați de intensitatea vâlvătaiei ce s-a abătut asupra lor. Îl vezi, luând asupra lui, în

rugăciune, toată teama lor și toate greșelile lor, implorând mila Lui Dumnezeu peste locuitorii cetății. Îl vezi binecuvântând oameni, rugându-se pentru ei, săvârșind minuni, spovedind, povățuind.

Mormântul e acoperit cu o placă de marmură, străjuită de două candelă ce ard neîncetat. Deasupra, o icoană, cea mai veche icoană cunoscută cu Sfântul Iosif cel Nou, îl înfățișează alături de Maica Domnului, căreia i-a slujit cu dăruire și dragoste în propria Ei Grădină – Muntele Athos.

Lângă mormânt ai sentimentul prezenței vii a Sfântului Iosif, gândurile îți aleargă repede prin minte și ai certitudinea că ești ascultat. Neputințele sufletești de tot soiul își găsesc aici alinarea și niciunul din cei ce aleargă la ajutorul său “nu iese nemilit”. Când pleci, ai inima mai ușoară, gândul mai limpede, o starea generală de liniște iar în suflet, un sentiment de dragoste nețărmuită, de grijă părintească. E dragostea cu care Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș înconjoară și binecuvintează pe cei care îi trec pragul.

Florile dragostei și recunoștinței pe mormântul Sfântului

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș – 360 de ani de la venirea Sa în Banat – Sfințenia vieții și actualitatea unui mesaj

autor: ieromonah Varlaam Almăjanu

Sfântul Iosif cel Nou, pomenit în fiecare an la data de 15 septembrie, este unul dintre marii sfinți ai Bisericii noastre drept-măritoare, un adevărat model de viață și petrecere sfântă, un monah desăvârșit, un nevoitor neîntrecut, un arhieru luminat de harul Sfântului Duh și un păstor înțelept și neobosit al poporului lui Dumnezeu. El este și rămâne un dar neprețuit pe care Cel de Sus l-a făcut în vremuri deloc ușoare neamului și Bisericii noastre.

Icoana Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș, la ceas de sărbătoare, în Biserica Mare a Mănăstirii Partoș.

Expunerea de față nu dorește altceva decât să prezinte câteva aspecte mai importante din viața și activitatea Sfântului nostru Ierarh și să atragă din acestea sensuri spirituale importante pentru viața noastră duhovnicească, a celor care, peste veacuri, prin Duh, descoperim contemporaneitatea cu el, mărturisim sfințenia vieții sale și înțelegem actualitatea mesajului său.

Principala sursă biografică a Sfântului Iosif a fost însăși viața sa scrisă de către diaconul Damaschin Udrea în anul 1701, după 45 de ani de la mutarea Sfântului la veșnicele locașuri. Cunoscut cronicar român în vremea aceea și pelerin în muntele Athosului, Damaschin Udrea ajunge să îl cunoască pe Sfântul Iosif cel Nou devenind foarte apropiat colaborator și smerit ucenic al acestuia, iar mai apoi diacon, secretar și biograf în timpul păstoririi și a prezenței de 6 ani în Timișoara, Partoș și toată Țara Banatului; figură deosebit de importantă în viața Sfântului, Damaschin Udrea este cel care l-a ajutat mai ales în urma chemării acestuia la arhipăstorirea Bisericii lui Hristos din Mitropolia Timișoarei, să cunoască și să înțeleagă atât frumusețea și specificul sufletului românesc viețuitor în această parte de țară, cât și realitățile concrete cu care acesta se confruntă în istoria sa cotidiană.

Damaschin Udrea a devenit în acest context și un excelent dascăl de limba română pentru Sfântul Iosif cel Nou care reușește să și-o însușească cu ușurință, astfel încât la întronizarea sa de la Timișoara vorbește românește, provocând multă bucurie și admirație. Cronicarul român îl însoțește și îl sprijină neconștient pe Sfânt atât în timpul păstoririi la Timișoara, cât și în cel al retragerii la Partoș, până când acesta se mută la Sfintele locașuri în ziua de 15 august a anului 1656.

Așadar, Damaschin Udrea este un personaj cheie care ne ajută să înțelegem și să cunoaștem din interior taina vieții și a misiunii Sfântului Iosif, iar lucrarea sa reprezintă o sursă de maximă importanță pentru tot cel care se pleacă atent asupra

destinului unic al acestui mare bărbat al credinței care oblăduiește din ceruri Biserica bănățeană cu care s-a identificat în slujirea sa pământească și alături de care s-a înveșnicit în sinaxarul Împărăției Cerești. Viața Sfântului Iosif scrisă de Damaschin Udrea a fost valorificată în secolele care au urmat de mai mulți istorici și teologi (mai ales mai aproape de vremurile noastre, în timpul canonizării, dar și mai târziu) și întregită cu rezultatele mai noi ale cercetărilor lor.

Potrivit acestor surse, părintele nostru Iosif cel Nou s-a născut la 1568 în Raguza, primind la botez numele de Iacob. Familia în care vine el pe lume a fost una prosperă material, tatăl său, Giovanni Fusco, fiind corăbier venețian, iar mama, Ecaterina, originară din insula Limnos aflată în acel timp sub ocupație venețiană. La vârsta de numai 12 ani își pierde tatăl care moare într-un naufragiu și împreună cu mama sa se stabilește după acest eveniment în Ohrida unde locuia fratele acestuia. Tânărul Iacob e crescut de mama sa în duhul unei autentice și profunde credințe creștine, deprinzând o râvnă deosebită pentru Biserică și școală. Nu peste mult timp va intra în Mănăstirea Maicii Domnului din Ohrida la o vârstă destul de tânără, 15 ani și unde rămâne timp de 5 ani.

Anul 1588 reprezintă un an de cotitură în viața Sfântului nostru, fiind momentul în care pășește în Muntele Athosului, închinându-se la Mănăstirea Pantokrator. Este clipa în care el intră în contact permanent, direct și nemijlocit cu spiritualitatea și cultura athonită cu care s-a identificat până la cea din urmă fibră a ființei sale, nemaipărăsind aceste locuri încărcate de sfințenie și istorie decât cu scurte excepții, până la apusul vieții când, răspunzând chemării lui Hristos, vine, în ciuda vârstei înaintate, să păstorească Biserica din părțile Banatului.

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș

În mănăstirea Pantokrator este tuns în monahism primind numele de Iosif și la vârsta de numai 20 de ani hirotunit. Aici și-a cultivat harisma de caligraf, ajungând să fie solicitat în întregul Sfânt Munte. Slujește succesiv în Marea Lavră, Hilandar, Xiropotamu și în cele din urmă la Vatoped. Aici sfântul va săvârși primele minuni, fiind cunoscut drept *taumaturg* și *făcător de minuni*. În timpul șederii la Vatoped este ales egumen al

Mănăstirii Sfântul Ștefan din Adrianopol, pe care o va conduce timp de 6 ani, după care se va întoarce în Sfântul Munte la Mănăstirea Cutlumuș tot în calitate de egumen, revenind iarăși la Vatoped. Aici fiind, este ales în anul 1650 mitropolit al Timișoarei, cetate aflată la vremea respectivă sub ocupație otomană. Prezența anterioară venirii în Banat, mai mult decât îndelungată, a Sfântului Iosif în Muntele Athos (62 de ani, între 1588-1650) este un aspect fundamental și plin de semnificații a vieții celui care, de la cea mai fragedă vârstă, răspunzând cu toată inima chemării de Sus, neconținut a urcat treptele desăvârșirii, asemănându-se întru totul lui Hristos, Domnul și Mirele său iubit.

Doar un dor nestins după preaplinul vieții dumnezeiești intuite și simțite încă din copilărie, și doar o inimă cuprinsă și mistuită de focul iubirii lui Hristos au putut să facă posibil, sub imperiul lucrării Duhului Sfânt, miracolul desăvârșirii ființei celui care tainic a fost pregătit ani îndelungați în vechea vatră spirituală a Athosului pentru o slujire arhierescă de excepție în părțile Banatului.

Venind în țara noastră, (trei ani în Timișoara și trei în Partoș, 1650-1656), Sfântul Iosif cel Nou aduce cu sine rânduiala îmbunătățită a vieții sale spirituale, de la înălțimea ei împlinind tot ceea ce a făcut ca ierarh și păstor credincios al turmei sale. Se știe că a adus un suflu nou în viața bisericească, iar perioada prezenței sale în Mitropolia noastră, chiar dacă nu bogată în ani mulți, a fost din toate punctele de vedere o perioadă de înflorire duhovnicească. Sfântul Iosif a dăruit toate roadele și darurile anilor îndelungați de nevoiță în Muntele Athos bisericii bănățene și credincioșilor săi pe care i-a asumat și păstorit cu o dragoste cu adevărat evanghelică până la ultima sa suflare de viață și pe care acum îi ocrotește din Ceruri liturghisind pentru ei în fața Scaunului Dumnezeirii. I-a iubit mult, iar ei au răspuns cu aceeași dragoste (vedem acest fapt și din episodul retragerii sale la mănăstire când a fost condus de sute de credincioși).

Altarul Bisericii Vechi a Mănăstirii Partos.

Aici, la Partos, un loc pe care l-a iubit și pe care l-a sfințit prin rugăciunile și nevoițele sale și în care și-a dăruit mai apoi trupul țărâniei, continuă, după ce a înțeles că lucrarea încredințată se încheiase, trăirea ultimelor trepte ale unirii și înveșnicirii sale în taina lui Dumnezeu. Împăcat cu Dumnezeu, cu semenii și cu sine însuși, senin, pășește în lumina neînserată a Împărăției Cerești în ziua de 15 august 1656, la vârsta de 88 de ani.

Perioada Athosului reprezintă însă etapa în care Sfântul Iosif împlinește din plin lucrarea despătimirii, luptând continuu cu păcatele și neajunsurile firii căzute și sădind mereu virtuțile bineplăcute Domnului. Și-a purificat întreaga fire ridicând-o la starea nepătimirii, stare care l-a ajutat să devină un mediu curat și clar în care să strălucească prin darurile Sale minunate. Iluminarea, ca a doua etapă esențială a desăvârșirii vieții în Hristos, și-a făcut simțită prezența prin darurile frumoase cu care Sfântul Duh a împodobit, ca răsplată a buneii alergări, smerita alcătuire a Sfântului Iosif. Prezente în germene din momentul

mirungerii, aceste daruri în care se manifestă energiile lumii viitoare (Evr. 6,5) au fost crescute cu lacrimile bunelor nevoințe ale sfințirii și au devenit roditoare, încălzite fiind de focul inimii curățite și unite progresiv cu Hristos.

Plăcuța de la intrarea în Biserica Veche a Mănăstirii Partoș, locul unde se află mormântul Sfântului Părinte.

Citind cu atenție viața sa și meditând îndelung în fața icoanei și a moștelor sale, înțelegem că cele 7 daruri ale Sfântului Duh au fost vii în viața și lucrarea Sfântului nostru (Isaia 11,2-3): Darul înțelepciunii, al înțelegerii, al tăriei, al cunoștinței, al buneii credințe, al blândeții, al temerii de Dumnezeu. La acestea se adaugă darurile sale personale, dintre care cel mai evident a fost atât în partea ultimă a prezenței sale în Sfântul Munte, cât și în timpul păstoririi sale în Banat, dar și după moartea sa - până astăzi, cel al *facerii de minuni*. Prezența unor astfel de daruri minunate ne indică spiritual *vecinătatea sa cu vederea luminii dumnezeiești, unirea tot mai profundă cu Hristos*

și trăirea din plin, mai ales în ultima parte a alergării sale pământești a vârstei îndumnezeirii. În taina Sfântului Iosif cel Nou s-a împlinit în chip minunat scopul întrupării Mântuitorului arătat atât de lămurit în cuvintele Sfântului Atanasie cel Mare „Hristos a făcut om pentru ca pe om să-l facă Dumnezeu”. Fără îndoială, Sf. Iosif cel Nou a pus temelia isihasmului palamit în regiunea Timișoarei pe care el însuși îl trăise mai bine de jumătate de secol în Sf. Munte și pe care l-a dăruit apoi Mănăstirii Partoș, mănăstire care a fost până la închiderea ei una dintre cele mai importante din zona respectivă și din țara noastră.

În același timp icoana Sf. Iosif este o invitație la sfințenie adresată dincolo de timp fiecăruia dintre noi. Toți avem această vocație de a obține prin nevointă și har desăvârșirea sau unirea în iubire cu Hristos, ca supremă formă de actualizare a chipului divin din noi.

Un aspect important legat de sensul prezenței sale în Banat a fost atmosfera de pace și bună înțelegere care domnea între toți locuitorii acestei părți de țară, o atmosferă ce izvora din inima plină de iubire hristică a Sf. Ierarh. Îi iubea deopotrivă pe toți, indiferent de gradul credinței, de felul de a fi sau chiar de religie. E relevantă în acest sens minunea petrecută în viața Agăi Ismail din Vârșeț, precum și primirea impresionantă pe care Pașa Fasli a făcut-o Sfântului în Timișoara. O inimă în care se odihnește Hristos împlinește liturghia faptelor iubirii neconținut, necăutând la fața omului, ci regăsind în fiecare, dincolo de orice barieră sau limitare, chipul preasfânt al lui Hristos. Omul e persoană, iar aceasta presupune capacitatea de a întreține relații de comuniune și comunicare. Caracterul personal al omului stă tocmai în deschiderea și libertatea pentru comuniune. Așadar, numai prin ieșirea din eul egoist și comunicare, omul își descoperă identitatea și vocația sa esențială. El transcende cosmosul ducând creația la recapitulare în Dumnezeu. Persoana are deci o funcție unificatoare în creație. Aceste lucruri au fost cunoscute și simțite foarte bine de către Sf. Iosif și apoi transpuse ca atare în viață.

Putem afirma că a făcut *pași importanți spre unitate*, în sensul în care *o trăire duhovnicească autentică și o slujire plină de dragoste și dăruire, constituie premise necesare și esențiale pentru un dialog autentic și fructuos.*

Multe se mai pot zice și multe înțelesuri duhovnicești profunde se mai pot culege din pilda vieții și activității Sf. Iosif cel Nou. Existența sa e o realitate mereu prezentă în inimile și viețile noastre, fiind un necesar izvor de inspirație iar mesajul său e mereu viu și actual atât în lucrarea noastră duhovnicească, cât și în cea pastoral-misionară.

Intrarea în Biserica Mare a Mănăstirii Partoș

Minunile Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș

autor: Irina Laslea

Dintotdeauna mănăstirile au fost pentru sufletul creștinului punți peste timp și spațiu, locuri în care omul se poate odihni pentru o clipă din alergarea zilnică pentru a-și odihni sufletul și ființa mai aproape de Dumnezeu, mai aproape de propriul suflet, mai aproape de cer. Aici sufletul omului își astâmpără pentru o clipă, la adăpostul acestor locașuri sfinte, setea și dorul după absolut, pe care alergarea și grija cotidianului le pun de multe ori în surdină. Aceste locuri sunt oaze de liniște și har, departe de grijile de zi cu zi, unde creștinii vin să caute veghea și ajutorul Sfinților ocrotitori ai acestor locașuri.

Turnul Bisericii Mari a Mănăstirii Partoș.

Casa Sfântului Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș reprezintă pentru toți cei care au trecut pragul Mănăstirii, nu doar un locaș de cult, ci un loc care respiră și în care se respiră liniște, sfințenie și har prin veghea Sfântului. Într-o lume aflată într-o continuă căutare a minunilor imediate, redeschiderea porților casei Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș reprezintă una dintre cele mai frumoase minuni și daruri oferite prin purtarea de grijă și veghea Sfântului.

Drumul Sfântului Iosif, continua urcare spre desăvârșire pe scara înaltelor daruri ale sfințeniei a fost parcurs prin trăirea autentică a vieții de călugărie dăruită lui Dumnezeu în nevoință și rugăciune, în Sfântul Munte al Athosului. Acolo Dumnezeu pentru nevoințele Sfântului și pentru viața plină de virtute L-a învrednicit de darul facerii de minuni, minuni pe care le-a săvârșit chemat fiind ca ierarh să păstorească Biserica Banatului spre finalul vieții. Aici vindeca bolnavii care erau aduși înaintea lui prin punerea mâinilor sale peste ei, ajuta prin rugăciunile sale atât creștinii, precum și pe toți cei care se aflau în suferință.

Vestea viețuirii sale sfinte și a darului săvârșirii de minuni a trecut hotarele fiilor săi pe care-i păstorea în Mitropolia Banatului, ajutând-o, prin rugăciunea sa, pe soția unui musulman aflat într-o funcție înaltă, să nască. Astfel, Sfântul face dovada vie a faptului că sfințenia vieții sale a depășit granițele confesiunilor și ale conviețuirii între diverse nații.

Poate cea mai cunoscută minune a Sfântului este potolirea focului care amenința cetatea Timișoarei, pe care Sfântul, prin rugăciunea sa, a ferit-o de primejdie. Aflat la Sfânta Liturghie, pentru rugăciunile sale, a început o “ploaie năpraznică pe care Domnul a trimis-o în dar”, potolind astfel văpaia focului, Sfântul Iosif ridicându-se de la rugăciune cu veșmintele rămase neudate în mijlocul ploii, salvând astfel Biserica sa și cetatea Timișoarei. Retras în rugăciune pentru câteva zile, pe mâna sa a apărut semnul Sfintei Cruci care răspândea lumină în întuneric.

Finalul vieții a ales sa și-l petreacă la Sfânta Mănăstire a

Partoșului, retragerea în aceste locuri însemnând un mare dar pentru credincioșii care l-au urmat pe drumul către Sfânta Mănăstire. Aici și-a trăit nu doar ultimii ani ai existenței, ci, mai ales, ultimii ani ai desăvârșirii darului facerii de minuni, pus în slujba tuturor celor care-i cereau ajutorul.

Aici, la Sfânta Mănăstire a Partoșului, erau aduși în fața Sfântului paralitici peste care Sfântul își punea mâinile și se vindecau. Însăși sfârșitul pământesc al vieții Sfântului a fost o minune, fiind vestit de clopotele netrase de mână omenească, clopote care, la trecerea Sfântului la cele veșnice, au început să bată singure.

După mutarea la cele veșnice, la mormântul Sfântului Iosif minunile sale au continuat să fie mărturie a vieții încărcate de sfințenie pe care a dus-o.. Nu la mult timp după moartea Sfântului, în anul 1672, stă mărturie a sfințeniei sale, tămăduirea fiicei lui Ilie Micuș din Ciacova, Anca, bolnavă de epilepsie. Adusă la Mănăstire a suferit o criză, boala debutând chiar înainte de Sfânta Liturghie. În mijlocul suferinței, fata a fost așezată pe mormântul Sfântului Iosif, iar la finalul Sfintei Liturghii s-a ridicat tămăduită de această boală.

Sfântul a continuat săvârșirea minunilor în casa sa, după trecerea la cele veșnice, la mormântul său tămăduindu-se prin veghea Sa Prea Sfântă și fiica lui Marcu Muțiu, care în semn de recunoștință pentru minunea Sfântului a ctitorit Biserica Mare a Mănăstirii - dovada peste timp a recunoștinței față de purtarea de grijă și față de minunea Sfântului Iosif.

Vremurile tulburi în care Mănăstirea a fost închisă nu au reușit să stingă flacăra Duhului, iar una dintre cele mai mari minuni contemporane săvârșite prin veghea Sfântului Iosif este însăși redeschiderea porților Mănăstirii. Astfel, mormântul Sfântului Iosif din vechea bisericuță a devenit loc de pelerinaj, loc al revărsării milei Sfântului Iosif, prin numeroasele tămăduiri care se săvârșesc și astăzi la mormântul Sfântului, și, așa cum spune și Acatistul său, nimeni din cei ce aleargă cu credință la ajutorul

Sfântului nu iese nemiluit. Dovada acestor minuni contemporane o reprezintă numărul mare de credincioși care începând cu anul 2008 de când Mănăstirea a fost redeschisă trec pragul casei Sfântului, iar odată intrat pe porțile Mănăstirii, în casa Sfântului, locul se înveșnicește în inimile tuturor chemându-te să revii iar și iar aproape de casa lui. Minunea cea mai mare săvârșită în casa Sfântului o reprezintă darul slujirii zilnice a Sfintei Liturghii, pe altarul casei sale, marea Taină și marele dar care a dus la convertirea inimilor și a vieților celor care au ales să fie casnici ai locului.

Placa de marmură de pe Mormântul Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș.

Uniți în comuniunea Sfintei Liturghii, în veghe și în iubire, credincioși din diverse colțuri ale țării și de peste hotare și-au regăsit sensul existenței în Hristos în casa Sfântului, drumul spre credință, trăirea autentică a ortodoxiei și a Sfintelor Taine care înnoiesc și transformă continuu inimile. Mănăstirea Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș este un loc încărcat de har și minune

prin însăși faptul că este locul unde Sfântul a ales să-și trăiască ultimii ani ai vieții și unde a ales să fie îngropat, fiind casă a sa în adevăratul sens al cuvântului, locaș al slujirii sale, iar toți cei care astăzi se învrednicesc de marele dar al trecerii pragului casei Sfântului Iosif, devin cu adevărat martori și mărturisitori ai minunilor Sfântului, casnici ai săi, iar dacă Sfântul și-a ales Mănăstirea Partoșului ca loc al retragerii sale, cu siguranță redeschiderea porților Mănăstirii reprezintă minunea mijlocirii Sfântului prin rugăciune.

Astfel, toți cei care trec pragul lăcașului răspund unei chemări sfinte adresate de Sfântul Iosif în acest colț de țară, unde el a ales să-și înveșnicească viața și inima fiecare persoană fiind mărturisitoare a acestei minuni.

Mănăstirea reprezintă darul minunat al Sfântului pentru sufletele care caută alinare, darul iubirii sale veghetoare care nu i-a părăsit niciodată pe toți cei care au alergat cu credință la ajutorul său. Mănăstirea poartă urmele pașilor Sfântului la fiecare pas, este un loc care respiră sfințenie, liniște, un loc unde, odată ajuns îți vei dori mereu să te reîntorci, îți va pătrunde în suflet și te va chema mereu acasă cu o chemare caldă, personală, adresată fiecăruia pe nume, în locul cel mai adânc al inimii fiecăruia.

Odată așezat în rugăciune, odihnindu-ți fruntea pe piatra mormântului Sfântului Iosif, te vei simți parte dintr-o minune continuă săvârșită prin veghea Sfântului, minunea trăirii iubirii autentice, a iubirii lui Hristos dăruită cu timp și fără timp prin purtarea de grijă a Sfinților, într-un loc care respiră sfințenie, liniște, lumină și bucurie, o oază de har, minune a Sfântului pentru sufletele care odată ce au trecut pragul casei sale își vor dori mereu să se întorcă, căci casa Sfântului îți devine din prima clipă parte din inimă și din ființă.

Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș, un ierarh de seamă al Bisericii Ortodoxe, un minunat și iubitor părinte, un nemijlocit și veșnic rugător pentru creștinii de pretutindeni

- interviu cu părintele stareț al Mănăstirii Partoș, ieromonah
Varlaam Almăjanu -

autor: Ioana Anamaria Ungur

- Mănăstirea Partoș a fost leagănul bătrâneților Sfântului Iosif cel Nou, locul minunat în care Sfântul a ales să-și petreacă ultimii ani din viață iar, mai apoi, să fie înmormântat. Azi, este loc de pelerinaj pentru acei care, cu dragoste și durere, vin la mormântul lui să-și odihnească sufletele. Cum ar arăta primele file ale istoriei acestui loc binecuvântat?

- Mănăstirea Partoșului este una din vechile așezări monahale cu tradiție ale Bisericii noastre. A fost o făclie călăuzitoare de mult preț în grelele încercări ale înaintașilor noștri și o vatră importantă de lumină spirituală. Cu siguranță că numele său este astăzi cunoscut fiind mai ales legat de chipul plin de binecuvântare și har al Sf. Iosif cel Nou care s-a retras în chiliile ei pentru a petrece ultimii ani ai vieții sale pamântești după părăsirea scaunului mitropolitan al Timișoarei (1653-1656). Fără doar și poate prezența Sfântului aici reprezintă o realitate fundamentală pentru viața duhovnicească a Partoșului dintotdeauna. Cu toate acestea, vechimea acestui spațiu sacru coboară mult în istorie. Putem spune că începuturile lui se pierd în negura vremurilor. Din păcate ne-au rămas prea puține dovezi scrise din acele timpuri ale începuturilor. Unii cercetători vorbesc de veacurile 15, 14, chiar 13. Știm că însuși satul Partoș apare în 1333 în Registrul dijmelor papale, apoi în

câteva hrisoave din 1401, 1418 și 1497. Mai târziu, în anul 1571, ieromonahul Laurențiu în drumul său din Serbia spre Transilvania zăbovește un timp îndelungat în mănăstirea noastră și lasă ca danie o tipăritura din 1562, deslușind în scrisul lăsat pe una din filele ei: “Aceasta carte Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie a dăruit-o ieromonahul Laurențiu CernogorCernogorat Mănăstirii din Partoș cu hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil în anul 1571”. Mănăstirea de la Hopovo- Croația da Mănăstirii Partoș un Minei, manuscris datând din anul 1623, pe care notează:” Cartea aceasta e proprietatea mănăstirii Hopovo. Am dat-o Mănăstirii Partoș; dacă acolo amenința ceva pericol să fie din nou proprietatea Mănăstirii Hopovo”. Și exemplele de acest fel ar putea continua. Sunt multe astfel de însemnări pe cărțile de cult ,dar și multe documente din acele vremuri care arată o viața duhovnicească înfloritoare la Partoș.

- Înțeleg că, încă din cele mai vechi timpuri, Partoșul s-a remarcat ca fiind o floare a vieții închinată lui Dumnezeu... Parcursul istoriei ne arată nenumărate perioade grele pentru creștini și creștinism. Cum a evoluat aici, la Partoș, viața duhovnicească?

- E foarte important să mai amintim că aici există o veche școală de formare a preoților și a dascălilor la care au mers foarte mulți viitori clerici și oameni importanți ai acelor timpuri(sec 17-18). Ne dăm și din aceasta seama că Mănăstirea a fost un centru bisericesc și cultural de seamă. E foarte important de reținut că în timpul ocupației turcești a unei importante părți din Banat, Mănăstirea de la Partoș a fost una din foarte puținele mănăstiri care au dăinuit și au avut o viață rodnică. În 1750 Marcu Mutiu- jude cezaro-crăiesc, unul din cei mai înstăriți locuitori ai Timișoarei din acele timpuri, ridică actuala biserică-mare a mănăstirii strâns legată de biserică cea veche care adăpostește mormântul Sf. Iosif. Face acest gest în semn de recunoștință față de lucrarea minunată săvârșită în viața fiicei

sale care, fiind grav bolnavă, s-a tămăduit prin mijlocire către Sfânt.

Mormântul Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș.

Din nefericire viața mănăstirească atât de prosperă și atât de frumoasă de până în acel moment, se întrerupe brusc în anul 1777 când în contextul tulburare al regimului habsburgic de atunci, se hotărăște închiderea ei. Călugării iau calea pribegiei, iar

spațiul este preluat încetul cu încetul și îngrijit de către locuitorii satului care, în sec 18 s-a întemeiat din nou în jurul Mănăstirii, după ce mai înainte fusese organizat dincolo de albia râului Bârzava ce curge în apropierea Mănăstirii. Au mai fost în decursul timpului încercări de revigorare a tradiției mănăstirești de aici. Bunăoară, înainte de venirea regimului comunist, au fost aduse maici dar acestea au fost din nou izgonite odată cu instalarea regimului.

Locul acesta și-a reprimut destinația inițială abia în anul 2008 când a fost redeschisă mănăstirea de călugări. Mai trebuie amintit și faptul că moaștele Sfântului Iosif cel Nou au fost mutate în anul 1956 în catedrala mitropolitană a Timișoarei în cadrul manifestărilor prilejuite de canonizarea solemnă a Sfântului - un alt act de curaj al Bisericii noastre strămoșești în vremuri tulburi! Cu toate acestea mormântul său a rămas un loc dorit și căutat de pelerinii de pretutindeni care, an după an tot mai numeroși, vin în Casa Sfântului de la Partoș pentru a găsi ajutor și întărire duhovnicească.

- În apropierea Mănăstirii, întâlnim „Casa Regina Elisabeta”. Care este povestea acestei clădiri? Stă ea oare mărturie unei relații apropiate a Familiei Regale de atunci și Sfântul Ierarh?

- Foarte puțină lume știe de legătura deosebită care a existat între regina Elisabeta a Greciei, fiica reginei Maria și sora lui Carol al doilea, și Sf. Iosif cel Nou.

După despărțirea de regele George al doilea al Greciei, Elisabeta revine în țară stabilindu-se timp de câțiva ani la Peleş, iar mai apoi, în micul și cochetul palat de pe Herăstrău pe care Carol îl construiește din veniturile Domeniilor Coroanei și pe care i-l dăruiește numindu-l cu numele ei. Peste nu foarte mult timp, Elisabeta, strângând bani din renta viagera, își cumpără fostul conac al unui grof din Banat, în localitatea Banloc, învecinată cu satul Partoș. Acolo se va retrage timp de 15 ani până când, monarhia fiind abolită în România, atât ea, cât și

ceilalți membri ai Casei regale, au trebuit să ia calea exilului. Pe toată durata prezenței sale în zonă, regina Elisabeta a fost foarte apropiată Mănăstirii noastre, venind adesea aici pentru Liturghie sau pentru a petrece clipe de rugăciune la mormântul Sfântului ocrotitor al acestui colț de țară. Prețuirea pe care a avut-o față de Sfânt și față de Mănăstire s-a concretizat în daniile pe care le-a făcut acestui locaș sfânt; a donat mai multe obiecte de cult dintre care unele se află în muzeul Mănăstirii și nu în ultimul rând, în anul 1944, un imobil spațios pentru a fi folosit în scopuri culturale. Acesta este situat în imediata vecinătate a Mănăstirii și după ce a fost retrocedat, întrucât a fost confiscat abuziv de regimul comunist, a fost reabilitat și a fost organizat în spațiu care adăpostește biblioteca Mănăstirii și colecția muzeală a acesteia. Edificiul a primit numele “Casa Regina Elisabeta”, iar o placă comemorativă din marmură nemurește gestul nobil al donatoarei.

- Impresionantă istoria acestui loc sfânt... Cum ați ajuns Sfinția Voastră să păstoriți în acest colț de lume, pe cât de retras, pe atât de încărcat de sfințenie și istorie, deopotrivă?

- Nu bănuiam în urmă cu mai mulți ani că Dumnezeu va rândui slujirea mea la Partoș chiar din clipa redeschiderii Mănăstirii de aici. A fost un dar neprețuit al Lui pentru care îi sunt recunoscător! De câteva lucruri eram sigur mereu: de chemarea lui Dumnezeu pentru o viață consacrată și pe care am simțit-o încă de când eram copil și de dorința mea de a-L sluji cu tot sufletul și cu toată puterea mea în toate zilele vieții. În același timp eram sigur de dragostea și ocrotirea Sfântului Iosif pe care l-am chemat dintotdeauna în rugăciunile mele și pe care l-am simțit mereu aproape. Îmi amintesc cum, copil fiind, poposeam ori de câte ori veneam în Timișoara la catedrală pentru a mă ruga Sfântului nostru... și am făcut-o mereu... mai ales în fiecare moment de cotitură al vieții, simțind că prin ajutorul și oblăduirea lui sunt cu adevărat în voia Domnului. Anii au trecut

și după întoarcerea mea în țară în urma încheierii studiilor, după o perioadă scurtă de slujire în cadrul Mitropoliei Ardealului unde m-am ocupat de misiunea cu tinerii, am simțit nevoia să mă întorc acasă, pe plaiuri bănățene; Preasfințitul Lucian al Caransebeșului dorea mult acest lucru; și cum postul pe care fusesem chemat nu se eliberase încă, mi s-a propus să accept slujirea de stareț la mănăstirea Partoș - Arhiepiscopia Timișoarei. Aici aveam oameni de mare ajutor: Părintele Mitropolit Nicolae cu care aveam o relație strânsă încă de pe băncile Seminarului din Caransebeș, părintele vicar Ionel Popescu era fostul meu director de acolo, iar părintele exarh Simeon Stana fostul coleg din anii studiilor doctorale din Grecia - doar că el studiasse în Athena, pe când eu în Thesalonic. Am acceptat propunerea neașteptată, socotind-o un dar de la Dumnezeu. Astfel cu binecuvântarea Părintelui mitropolit Nicolae și a Preasfințitului Părinte episcop vicar Paisie Lugojanul - care m-a și tuns în monahism anul următor - în luna iulie a anului 2008 m-am așezat la Partoș.

Locul acesta încărcat cu sfințenie și istorie și care de atâtea veacuri a fost o adevărată axă verticală a spiritualității și culturii noastre bănățene, părea cumva uitat. Aceasta a fost senzația mea atunci. Deși era așezat, spre deosebire de veacurile trecute, în inima satului, părea totuși nebăgat în seamă. Simțeam însă nerăbdarea lui de a-și spune povestea... a fost cu siguranță și o "plinire a vremii" pentru el..., iar noi am fost recunoscători - și suntem - pentru acest lucru. Ascultând povestea trecutului și inspirându-ne din ea, învățăm să trăim prezentul privind spre viitor și împlinind în fiecare clipă rânduiala Lui Dumnezeu. De atunci și până în prezent împreună cu frații, prietenii și credincioșii cu inima mare ne străduim ca prin tot ceea ce facem să redăm măcar o fărâamă din frumusețea și autenticul vieții care altădată se trăia aici.

- Ați reușit să readuceți în Partoșul zilelor noastre, nota străveche de cultură, de credință, de istorie care nu are voie să

fie uitată. Ce alte proiecte desfășurați, ca stareț al Mănăstirii și, totodată, preot al comunității?

Aleea care duce de la Biserica Mare spre Bisericiuța Veche care adăpostește mormântul Sfântului Iosif.

- Cea mai importantă lucrare pe care ne străduim să o împlinim aici este cea a vieții duhovnicești. Ne străduim să trăim

în viața personală cât mai mult exigențele Evangheliei și în același timp să săvârșim sfintele slujbe după rânduiala călugărească, în fiecare zi. Liturgia e punctul central cotidian de la care pornesc toate lucrările și inițiativele noastre și la care se întorc toate. Bucuria noastră mare e că putem împlini Sfânta Jertfă zilnic în Casa Sfântului. Candelile aprinse neconținut veghează lucrarea.

Pe lângă amenajarea și organizarea spațiului existent și împlinirea celorlalte activități administrative și gospodărești, avem foarte multe activități culturale (întâlniri, conferințe cu medici, istorici, concerte corale etc.), cu tinerii, dar și sociale. Amintim din ultima categorie două proiecte pe care le derulăm din fonduri proprii de mai bine de doi ani: “bucătăria pe roți” – prin care asigurăm de două ori pe săptămână hrana constând în alimente pentru 15 familii nevoiașe din localitate. În plus, prin apropiatăii noștri, asistența medicală și sprijin la orice nevoie. Celălalt proiect, este “pași împreună”, prin care în fiecare sâmbătă timp de 3 ore 17 copii de etnie romă participă la un program spiritual și educativ. S-a reușit în anul care a trecut amenajarea în “Casa Regina Elisabeta” a colecției muzeale și a bibliotecii care număra în prezent peste 6000 de volume. Sunt multe încă de împlinit din toate punctele de vedere, dar mergem înainte încrezători în dragostea Lui Dumnezeu și purtarea de grijă plină de afecțiune a Sfântului.

- Câteva cuvinte despre Hramurile Mănăstirii Partoș...

- În momentul reînființării Mănăstirii aceasta a primit, cum era firesc, pe lângă hramul obișnuit și la care veneau pelerinii – Înălțarea Sfintei Cruci - un al doilea hram - Sf. Iosif cel Nou cu prăznuire în 15 septembrie. Practic, sunt două zile sfinte legate una de cealaltă. Dacă în prima dintre acestea pelerinii veneau în număr foarte mare datorită tradiției, în ziua de 15 septembrie (2008) în biserică nu am fost decât eu, părintele meu diacon, un frate și cântărețul. A fost puțin trist, dar abia atunci ne-am dat seama ce lucrare avem de săvârșit aici. Am

făcut doar noi privegherea și Liturghia în zori.

Anul următor ne-am îngrijit să participăm cât mai multă lume din sat, iar în anii care au urmat cât mai mulți pelerini, date fiind și apelurile repetate pe care le-am făcut în acest sens în cadrul slujbelor de peste an. Astfel se face că la praznicul Sfântului foarte mulți preoți și credincioși vin pentru priveghere în Mănăstirea noastră unindu-se într-un cor de preamărire a Sfântului cu pelerinii de la catedrala mitropolitană. Și e bine să fie așa întrucât ambele spații sunt păstrătoare ale prezenței Sfântului Ierarh și dăruitoare a darurilor sale mari. E un fapt important și acela că Sfântul Iosif cel Nou este și ocrotitorul pompierilor. Fundamentarea acestei înțelepte hotărâri pe minunea potolirii incendiului din Timișoara prin rugăciunea stăruitoare a Sfântului e extraordinară! Cred că toți cei care-l cunoaștem pe Sfânt avem datoria de a mărturisi cu timp și fără timp viața și lucrările sale întregului popor credincios. În acest sens, lucrarea pe care o faceți Dvs. ca toți pompierii să-l simtă aproape pe cel ce le este ocrotitor spiritual, este importantă.

- Ați fost binecuvântat de Dumnezeu să vă petreceți mare parte din timp în acest loc sfințit de rugăciunile Sfântului nostru drag. Cum îi vedeți pe oamenii care vin să-l caute, aici, la el acasă, în Partoș?

- Am privit și privesc mereu cu bucurie și admirație sfântă spre toți frații și spre toate surorile noastre în credință care vin în Mănăstirea noastră pentru a-l căuta pe Sfânt și pentru a primi ajutorul său. Sunt oameni, dincolo de încercări și bucurii, cu o inimă frumoasă și o credință deosebită. Vin cu emoție și încredere pentru că vin la Sfântul care îi ascultă, îi înțelege și îi ajută. Prezența lui e o realitate și ajutorul său - o certitudine. Le văd adesea și durerea, dar și bucuria. Nimeni din cei care au cerut sprijin Sfântului, nu a plecat neajutat. Personal consider că cea mai mare minune pe care o săvârșește Sfântul aici e convertirea inimilor celor care se apropie cu inima deschisă, sinceră și cu multă încredere de taina sa care e în cele din urmă, taina Lui

Dumnezeu. Pașii Sfântului te conduc la Dumnezeu pentru că experiența sa e trăirea profundă a vieții lui Celui Preaînalt. El e unit cu Dumnezeu, de aceea este și purtător de Dumnezeu.

Spațiul binecuvântat al Partoșului a fost sfințit nu doar de monahii care în decursul atâtor secole se vor fi nevoit aici, ci mai ales de nevoințele și lacrimile Celui care azi e Ocrotitorul Banatului. De aceea prezența lui aici e una sensibilă; o prezență care însă se descoperă tot mai mult celui care își curăță inima și își purifică simțirile străduindu-se să împlinească în viața sa idealul desăvârșirii evanghelice

Detaliu din pictura Catedralei Ortodoxe a ISU Suceava

În inima Bucovinei, o Catedrală Ortodoxă închinată cu dragoste și recunoștință, de pompieri, Sfântului lor Ocrotitor, Iosif cel Nou de la Partoș

autor: Ioana Anamaria Ungur

În inima Bucovinei, tărâmul binecuvântat și înfloritor al Ortodoxiei, din dragoste nețărmuită față de Sfântul lor Ocrotitor, Iosif cel Nou de la Partoș, pompierii suceveni, demonstrând o dată în plus că sunt vrednici urmași ai Domnului Moldovei - Sfântul Ștefan cel Mare, au ridicat o adevărată catedrală ortodoxă. Construcția Bisericii, cea mai mare dintre lăcașele de cult din cadrul unităților militare ale Ministerului de Interne, a durat 13 ani. Poate nu întâmplător, întrucât 13, este o cifră cu mare semnificație în viața pompierilor, întrucât, an de an, la această dată, în septembrie, ei aniversează Ziua Armei.

*Catedrala Sfântul Iosif cel Nou, din Suceava, vedere din curtea
Inspectoratului pentru Situații de Urgență “Bucovina” al
județului Suceava*

La capătul a 13 ani de muncă și jertfă asiduă, pompierii militari suceveni, se pregătesc de un ceas de mare sărbătoare a sufletelor. Astfel, imediat după 13 Septembrie, Ziua Pompierilor din România, și după praznicul patronului lor spiritual, Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș (15 septembrie), pe 17 septembrie 2013, va avea loc sfințirea Bisericii Ortodoxe având hramul Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș și Sfântul Ștefan cel Mare.

Părintele Ovidiu Iacob în fața altarului Bisericii Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș din Suceava.

Construcția impunătoare de azi își datorează existența nevoii oamenilor de a se apropia de Dumnezeu. La început timizi, pompierii suceveni au luat inițiativa realizării unui Paraclis în clădirea Detașamentului de Pompieri Suceava, Paraclis ce a fost sfințit în 1998. În anul 2000, s-a ajuns la concluzia că, încăperea, de doar câțiva metri pătrați, este prea mică și, după ce au primit din partea Primăriei un teren, vizavi de sediul Inspectoratului pentru Situații de Urgență “Bucovina” al județului Suceava, pompierii au purces la treabă.

“S-a pornit cu ideea înființării unei biserițe, dar, întrucât inimile au fost atât de largi, a ieșit o Catedrală” - spune preotul I.S.U. Suceava, Ovidiu Iacob. “Biserica a fost realizată 85% cu sprijinul pompierilor, 10% cu cel al polițiștilor și 5% cu sprijinul altor oameni de bine din județ. Această proporție o păstrează de altfel și clopotele din fața bisericii, cel mai mare, de 140 de kilograme, fiind realizat tot de pompieri, urmând cel mijlociu, de 90 de kilograme, realizat de polițiștii suceveni și cel mic, de 70 kilograme, realizat de cei de la Serviciul Român de Informații Suceava.” - spune părintele Iacob.

De altfel, se pare că Biserica și Sfinții Săi Ocrotitori, adună în jurul ei toate cadrele militare din Suceava: pompieri, jandarmi, polițiști, reprezentanți ai Centrului Militar Județean sau ai SRI, venind aici, de ziua armei lor, pentru a înălța o rugăciune.

Lăcașul de rugăciune al pompierilor suceveni are acoperișul din tablă în culoarea Armei Pompierilor, roșu-vișiniu, o lungime de 24 de metri și o lățime de 8, înălțimea ei ajungând, în dreptul Crucii de pe turlă, la 37 de metri. Arhitectura construcției este caracteristică zonei Bucovinei. Pictura, surprinzător de frumoasă și expresivă, este pur bizantină, fiind inspirată din pictura unei biserici sârbe din secolul XIV. Ea a fost realizată, în timp record - 1 an și jumătate - de un colectiv de tineri sub 30 ani, doctoranzi și masteranzi care s-au folosit de munca depusă, pentru susținerea diferitelor teze sau lucrări.

În dreptul Altarului, în exterior, s-a realizat un monument

reprezentând un pompier din bronz, în timpul intervenției, echipat pentru lupta cu focul. Alături de pompierul - simbol al curajului cavalerilor frontului incandescent, se află și un tun de apă pregătit de intervenție.

Detaliu pictură.

Când privește înapoi la toți acești ani în care Catedrala Ortodoxă a ISU Suceava a crescut, văzând cu ochii, părintele Iacob își aduce aminte de sprijinul nemijlocit și incontestabil al Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș și al oamenilor de bine care au condus pompierii suceveni în acești ani și care au sprijinit acest proiect îndrăzneț. Dintre toți, poate cel mai dedicat și cel care s-a implicat cel mai intens în realizarea acestei ofrande aduse Ocrotitorului Pompierilor din România, a fost actualul inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, col.dr. Ion Burlui. *“A fost omul care pe care am putut conta la orice oră din zi și din noapte, omul care a sprijinit necondiționat acest proiect și a făcut tot ce i-a stat în putință pentru ca el să se*

realizeze” - spune preotul Ovidiu Iacob.

Din anul 2007, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Nicolae Corneanu, Arhiepiscopul Timișoarei și Mitropolitul Banatului, Biserica pompierilor suceveni a primit o părticică din moaștele Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș. În semn de aleasă prețuire și mare dragoste, aceștia au așezat moaștele într-o raclă aurită, în Biserică, alături de o icoană a Sfântului Părinte, permițând astfel tuturor creștinilor să se închine la Sfintele Moaște ale Ocrotitorului Pompierilor.

Racla cu moaștele Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș din catedrala suceveană.

Această casă a Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș ridicată în inima Bucovinei, în capătul de țară aflat în opoziție geografică cu Banatul pe care l-a păstorit, nu este niciodată închisă celor care vor să-i treacă pragul. Până și noaptea, cei care doresc, pot intra prin ușa din dreptul Altarului, păzită de santinelă, pentru a se ruga

sau a aprinde o lumânare. De altfel, pompierii trec prin “casa bucovineană a Sfântului Iosif” ori de câte ori au ocazia, când intră sau când ies din turele de serviciu. Atunci când apelul primit de la un seamăn îi cheamă grabnic în ajutor, militarii suceveni, pot fi văzuți făcându-și semnul Sfintei Cruci când trec, în autospecialele de luptă, prin dreptul Bisericii Sfântului Iosif cel Nou, rugându-l să-i ocrotească și să-i păzească în timpul intervenției. Când se întorc, făcând semnul Aceleiași Cistite Cruci, ei îi mulțumesc pentru ajutorul oferit și pentru că a fost, încă o dată, alături de ei, pe frontul incandescent.

*Paraclisul Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș, din clădirea
Detașamentului de Pompieri Suceava*

Acatistul Sfântului Iosif Cel Nou de la Partoș – Sfânt Ierarh Ocrotitor al Pompierilor din România (15 septembrie)

*Icoana Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș, Ocrotitorul
Pompierilor din România.*

După obișnuitul început se zic Condacele și Icoasele:

Condacul 1:

Apărător nebiruit și neînfrânt, te pune înaintea ta pe pământul
Banatului, mulțumire aducându-ți, ca cel ce prin tine din primejdii

s-a mântuit. Ci ca cel ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-L să ne apere de toate nevoile, ca să cântăm ție: bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Icosul 1:

Toți dreptcredincioșii creștini cunoscând puterea credinței tale și mulțimea minunilor prin care, ridicându-te tu mai presus de firea lucrurilor, ai rușinat pornirile cele fără de judecată ale agarenilor, asupra credinței noastre celei drepte, din inimi pline de dragoste și cu umilință îți grăiesc ție acestea:

Bucură-te, ierarhe al Mântuitorului Hristos;

Bucură-te, cel ce ai făcut să strălucească dreapta credință;

Bucură-te, scăparea celor ce aleargă la tine;

Bucură-te, ajutorul și limanul celor necăjiți;

Bucură-te, stâlp neclintit al strămoșeștii noastre credințe;

Bucură-te, că ai arătat și păgânilor puterea lui Dumnezeu;

Bucură-te, că ai fost scut Bisericii tale;

Bucură-te, cel ce purtător de biruință asupra celor răi ai fost;

Bucură-te, făclie care luminezi pe cei din întunericul păcatului;

Bucură-te, cel ce ai arătat cunoștința dumnezeiască celor ce umblau întru întunericul neștiinței;

Bucură-te, cel ce cu blândețe ai primit la tine pe cei greșiți;

Bucură-te, cel ce cu negrăită dulceață îndreptezi pe cei nepricepuți;

Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 2-lea:

Deși nu avem destulă vrednicie și pricepere noi păcătoșii să lăudăm cu potrivite cuvinte minunile tale; ci pentru că din suflet curat și din inimă umilită le spunem, primește Sfinte Iosife aceste mărturisiri de la noi, cei ce cântăm Celui ce ți-a dat ție putere: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Purtând numele nevinovatului Iosif care a scăpat de la pieire pe frații săi, ajungând el mai mare în țara Egiptului, așa și tu te-ai făcut apărător și pavază sfintei Biserici și, după cum acela, cu puterea dată lui de la Dumnezeu de a cunoaște cele viitoare, a aflat har înaintea feței lui Faraon, așa și tu, prin puterea minunilor tale, ai dobândit liniște Bisericii și turmei tale; pentru care noi laudându-te, îți grăim unele ca acestea:

Bucură-te, cel asemenea lui Ilie prin rugăciunile tale;
Bucură-te, ierarhe, pururea rugătorule;
Bucură-te, că rugăciunile tale au fost ascultate de Făcătorul lumii;
Bucură-te, că rugăciunile tale au fost împlinite de Ziditorul;
Bucură-te, căruia ți s-au supus ploile și focul;
Bucură-te, că te-ai milostivit spre toată durerea;
Bucură-te, că ai tămăduit toată rana;
Bucură-te, ușurătorule al celor ce nasc;
Bucură-te, tămăduitorule al celor slăbănogi;
Bucură-te, vindecătorule al celor ologi;
Bucură-te, că ai biruit iuțimea altora cu blândețile tale;
Bucură-te, prin care Dumnezeu a binevoit spre pământul acesta;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea:

Împovărați fiind de multe ispite și în noianul păcatelor celor mai vătămătoare aflându-ne noi, în tine ne punem nădejdea, sfinte, ajutorul și mângâierea noastră. Fii dar mijlocitor al celor ce te rugăm, și împreună cu tine cântăm lui Dumnezeu cântarea de laudă: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Locuitor făcându-te sfântului munte al Athosului și petrecând înțelepțește viața ta întru cuvioșie, ai luat darul Duhului Sfânt, împodobindu-te cu veșmântul cel luminat al arhieriei, sfințite nevoitorule Iosife, fiind păstor al turmei celei cuvântătoare din

Mitropolia Banatului, pe care ai dus-o la pășune aleasă, prin pilda vieții tale celei sfinte și prin semnele pe care le-ai săvârșit, alesule al lui Dumnezeu, spre întărirea dreptei credințe. Pentru aceasta îți aducem cântare așa:

Bucură-te, mitropolitule al Timișoarei;
Bucură-te, luminate ierarh al Banatului;
Bucură-te, lauda poporului nostru celui credincios;
Bucură-te, tămăduitorule al bolnavilor;
Bucură-te, că ești rugător la Dumnezeu pentru cei cuprinși de patimi;
Bucură-te, că din primejdii izbăvești pe cei ce vin către tine;
Bucură-te, că oricine aleargă la ajutorul tău nu iese nemiluit;
Bucură-te, tămăduitorul rănilor celor de moarte;
Bucură-te, că la orice întâmplare, fiind chemat, ești grabnic ajutor;
Bucură-te, doctorul cel fără de plată;
Bucură-te, nădejdea tuturor, acoperământul și scăparea noastră;
Bucură-te, cel ce cu lumina minunilor tale ai îndreptat turma ta spre cele de sus;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea:

Mult-milostive Părinte, primește rugăciunea aceasta a noastră, a păcătoșilor, și cu obișnuita ta bunătate și milostivire mijlocește către Ziditorul tuturor, pentru ca să dăruiască vindecare și sănătate robilor Săi, celor ce te cheamă în ajutor și cântă cu tine: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Astăzi, noi, nevrednicii, stând înaintea icoanei și înaintea moaștelor tale, mărturisim minunile tale, pe care le-ai făcut, Sfinte Iosife, și ne rugăm ție: ascultă această puțină rugăciune a noastră și întinde dreapta ta cea binecuvântătoare spre ajutorul nostru, pentru a putea cu vrednicie să săvârșim o cântare ca aceasta:
Bucură-te, cel ce ești împreună-slujitor cu îngerii;

Bucură-te, cel ce din pruncie între viețuitorii sfântului munte te-ai numărat;
Bucură-te, cel ce ai luat din tinerețe îngerescul chip;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat până la bătrânețe nevoitor asemănării cu Făcătorul;
Bucură-te, dar făcut de Dumnezeu pământului acestuia;
Bucură-te, slobozitorule din dureri al celor ce pătimesc;
Bucură-te, că ale tale minuni în tot Banatul s-au vestit;
Bucură-te, cel ce nu ai cruțat osteneală pentru a face bunățate;
Bucură-te, cel ce nu contenești a fi rugător pentru toți cei ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, învățătorul dogmelor creștinești;
Bucură-te, iubitorule al cuvioasei slujiri a Celui Preaînalt;
Bucură-te, lauda ierarhilor și a cuvioșilor monahi;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea:

Auzit-am, Părinte Iosife minunile tale și ne-am bucurat că Dumnezeu S-a milostivit în vremurile cele de demult și spre Biserica noastră din părțile Banatului, trimițându-i povățuitor luminat și părinte alinător de patimi trupești și sufletești; pentru care noi acum, mulțumitori arătându-ne iubitorului de oameni Dumnezeu, împreună cu tine îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Dezlegat-ai limba fetei celei mute și urechile ei le-ai deschis pentru a auzi cuvintele darului celui dumnezeiesc și din chinuirea diavolească ai slobozit pe cea ținută sub tirania vrăjmașului. Pentru aceea, acum și noi, păcătoșii și nevrednicii, a căror limbă este folosită spre rău, ale căror urechi sunt închise pentru sfintele graiuri ale Scripturilor și ale predaniilor, îndrăznind îți aducem această cântare:
Bucură-te, tămăduitorul neputințelor celor credincioși;
Bucură-te, purtătorul darului minunatelor vindecări;

Bucură-te, alinătorul durerilor celor în suferință;
Bucură-te, mângâierea grabnică a celor bolnavi;
Bucură-te, reazemul cel neclintit al celor sănătoși;
Bucură-te, cel ce ești vistierie de tămăduire;
Bucură-te, prin care muții grăiesc și surzii aud;
Bucură-te, că prin ale tale rugăciuni se întăresc slăbănogii;
Bucură-te, că au adus la tine pe paturi pe cei bolnavi, așa cum îi puneau și înaintea lui Petru apostolul;
Bucură-te, vindecătorul fără de plată al celor ce se roagă ție;
Bucură-te, cel din al cărui mormânt se revarsă tămăduiri;
Bucură-te, că nu ai lipsit de ajutorul tău nici pe cei necredincioși;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 6-lea:

Sfinte Ierarhe Iosife, făcător de minuni te-ai arătat și după trupeasca ta mutare de la noi, fiind pururea apărător al turmei tale; căci atunci când tâlhari nelegiuți au vrut să necinstească pe fecioarele care au alergat ca la un scut tare la mormântul tău, tu ai oprit spurcata lor îndrăzneală, pentru care fecioarele acelea, pline de spaimă și de mirare, au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Puterile cele fără de trup se minunează Părinte de credința ta cea tare în Dumnezeu, prin care rânduielile firii le-ai biruit. Apostolii și ierarhii se laudă cu tine, nevoitorii spre desăvârșire, monahii te au pildă și reazem strădaniilor lor, iar bolnavii și neputincioșii spre tine au nădejde nedezmănițită. Pentru aceasta, și noi, cei ce cinstim cu laude pomenirea ta, îți aducem această cântare:
Bucură-te, că ești împreună-locuitor cu îngerii;
Bucură-te, că aduci frică demonilor;
Bucură-te, că ai socotit a fi fără de preț cele ale lumii acesteia;
Bucură-te, nevoitorule spre post și omule al rugăciunii;
Bucură-te, următorule al apostolilor;
Bucură-te, păstorule al turmei tale;

Bucură-te, îndreptătorule al credinței;
Bucură-te, vistierie a milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ne izbăvești pe noi din necazuri, cu rugăciunile tale;
Bucură-te, împărțitorul bunătăților lui Dumnezeu;
Bucură-te, bucuria și veselia celor ce aleargă la tine;
Bucură-te, că slăvești pe Dumnezeu în ceruri cu îngerii;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 7-lea:

La sfânta mănăstire a Partoșului întâmpinându-te oarecând batrâni
și schilozi și tot felul de neputincioși, pentru ca prin atingerea și
umbrirea ta să dobândească vindecare, nădejdea lor nu a fost
rușinată, căci mulțime de vindecări ai făcut, sfinte. De care
minunându-ne, Părinte Iosife, lui Dumnezeu, Celui ce ți-a dat ție
darul acesta, îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Ca să arăți marea ta milostivire pentru turma ta și râvna pentru
slobozirea ei din toate nevoile ce-o împresurau, atunci când
pârjolul focului s-a întins să cotropească toată cetatea Timișoarei,
nu ai fugit ca un fricos, ci ai stat ca un viteaz, biruind puterea
focului, prin rugăciunea ta mai fierbinte decât vâlvătaia lui,
scăpând neatinsă biserica slujirii tale și oprind, prin ploaia
năpraznică pe care cerul a trimis-o ție în ajutor, întinderea focului;
pentru care auzi de la toți:

Bucură-te, ierarhe, cel cu nume mare;
Bucură-te, părinte, ocrotitor al fiilor tăi;
Bucură-te, sfinte, alesule al lui Dumnezeu;
Bucură-te, trăitorule după chipul celor bineplăcuți lui Dumnezeu;
Bucură-te, împlinitorule al voii Tatălui din cer;
Bucură-te, următorule al iubirii de oameni a Fiului Său;
Bucură-te, cel sfințit prin darurile Sfântului Duh;
Bucură-te, arătătorule al Sfintei Treimi;
Bucură-te, alinătorule al necazurilor;

Bucură-te, că ai biruit focul, aducând ploaie pe pământ;
Bucură-te, că ți-ai pus sufletul pentru poporul tău;
Bucură-te, apărătorule al orașului tău de scaun;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea:

Toți dreptcredincioșii creștini având nădejde către tine, în orice împrejurare grea nu se vor rușina, Părinte Iosife, tu fiind mare folositor tuturor. Pentru aceea, nu trece cu vederea și ale noastre rugăciuni de acum, ci ne izbăvește din toate nevoile și ne apără de toate necazurile care pentru păcatele noastre sunt asupra noastră; ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Aducându-ți aminte de frații tăi și ascultător făcându-te voii lui Dumnezeu, ai lăsat viața cea plină de duhovnicească dulceță a Athosului, pentru a veni iarăși între ai tăi, ca să le fii povățuitor și îndrumător pe calea împlinirii sfintelor porunci ale Mântuitorului Hristos, strălucind prin faptele cele minunate, pe care laudându-le, zicem acestea:

Bucură-te, sfinte al Banatului;
Bucură-te, lauda Timișoarei;
Bucură-te, cinstea Partoșului;
Bucură-te, podoaba Bisericii;
Bucură-te, cinstite slujitor al darului;
Bucură-te, secerătorule de bogată roadă;
Bucură-te, făcătorule de bine al tuturor;
Bucură-te, că ai primit cununa cea neveștejită a sfințeniei;
Bucură-te, că prin credință ai putut face minuni;
Bucură-te, cel care prin minuni ai dat strălucire credinței;
Bucură-te, că pentru slăvirea Ziditorului ai făcut minuni;
Bucură-te, că pe tine te-au cinstit cei necredincioși întocmai ca și fiii tăi duhovnicești;
Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea:

Cinstitorule de Dumnezeu și dumnezeiescule Iosife, ascultă această rugăciune a noastră din ceasul de acum și, prin rugăciunile tale cele sfinte și de Dumnezeu primite, ferește-ne de războaiele ce ne înspăimântă, precum ai izbăvit de foc cetatea ta de scaun, pentru ca și noi, asemenea celor izbăviți atunci, să aducem cântare: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Cu graiuri alese s-au împodobit cântările pe care Biserica, al cărei stâlp ai fost, le-a rânduit pentru cinstirea ta, sfinte, și cu bucurie vin creștinii cei de acum la sfânta ta slujbă, ierarhe al strămoșilor lor; pentru care și noi, împreună cu dâșii, aducem ție aceste cuvinte de laudă:

Bucură-te, arhiercule, vas ales al darului Duhului Sfânt;

Bucură-te, comoară a legii celei străbune;

Bucură-te, laudă a ierarhilor și a dascălilor;

Bucură-te, vestitorule al Evangheliei;

Bucură-te, prin care este preaslăvit Dumnezeu;

Bucură-te, muștrătorule al celor cu nechibzuite vorbe;

Bucură-te, cel ce ai rușinat pe cei păcătoși;

Bucură-te, cel ce ai smerit trufia răufăcătorilor;

Bucură-te, cel ce ai adus pe păcătoși la pocăință;

Bucură-te, că pe tine te-au urmat toate satele când ai mers la mănăstire;

Bucură-te, că tu, mijlocind către Mântuitorul, ne mântuiești de orice primejdie;

Bucură-te, nădejdea și scăparea noastră;

Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea:

O, Preamilostive și mult-îndurate Doamne, nu trece cu vederea rugăciunile robilor Tăi, ci ne ajută și ne miluiește cu marea Ta iubire de oameni, scăpându-ne de toate necazurile cu care ne cerți

pentru mulțimea păcatelor noastre și ne ridică din căderi și din nevoi, pentru rugăciunile Sfântului Iosif cel Nou, cu care dimpreună îți cântăm: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Asemenea sihaștrilor din pustiuri, te-ai rupt din dulceața amăgitoare a lumii acesteia, biruind puterea diavolului și rupând tocmirile cele nedrepte prin care a fost stricată lumea prin păcatul strămoșilor, arătând tuturor că, prin nevinovăție și smerenie, firea poate fi adusă la starea cea dintâi. Drept aceea și noi, laudându-te, cântăm:

Bucură-te, că prin post și rugăciune ai biruit pornirile firii celei căzute;

Bucură-te, că ai arătat blândețea mai presus de răutate;

Bucură-te, că prin bunătatea ta cea mare ai făcut ascultătoare pe animalele cele necuvântătoare;

Bucură-te, împlânzitorule al fiarelor sălbatice;

Bucură-te, că asemenea Mântuitorului ai dormit în timpul furtunii;

Bucură-te, că nu te-ai temut de furia valurilor Dunării;

Bucură-te, cel ce ai stins puterea mistuitoare a focului;

Bucură-te, cel ce ai făcut norii să verse ploaie pe pământ;

Bucură-te, că tu în mijlocul ploii ai rămas neudat;

Bucură-te, prin care s-au arătat străluciri de curcubeie;

Bucură-te, cel ce porți pe mâna ta semnul luminos al patimilor

Fiului lui Dumnezeu;

Bucură-te, cel a cărui moarte au vestit-o clopotele pe care nu le-a tras mâna omenească;

Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea:

Creștinătății mare folositor te-ai arătat, cu învățăturile, cu minunile și cu chipul viețuirii tale pline de sfințenie. Pentru aceea, nu trece cu vederea și ale noastre rugăciuni, milostive, ci ne ajută

și ne scapă de toate nevoile, măcar că suntem nevrednici, ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Întru virtuți duhovnicești crescând din pruncie și tare împotriva ispitelor arătându-te, din tinerețile tale, și în sfințenie petrecându-ți toată viața, Cuvioase Părinte Iosife, pe toți ai uimit cu blândețile, cu curăția, cu smerenia și cu firea ta cea pașnică. Pentru aceasta, văzând Dumnezeu nevoințele tale, arhieru și păstor Bisericii Sale te-a pus, iar noi, preaslăvire aducând Celui ce te-a înălțat pe tine, fericite, îți cântăm așa:

Bucură-te, cel ce bine ai păzit cuvintele cele dumnezeiești ale Stăpânului tău;

Bucură-te, cel ce pildă te-ai făcut bunătății;

Bucură-te, cel ce te-ai încununat cu cununa nevoinței;

Bucură-te, luminătorule al Bisericii;

Bucură-te, cel ce ai izgonit întunericul neștiinței;

Bucură-te, cel ce ai fost de cele cerești gânditor;

Bucură-te, că prin multă răbdare și smerenie te-ai făcut vas ales al Domnului;

Bucură-te, îndreptătorul și pilda neîntrecută a călugărilor;

Bucură-te, podoaba ierarhilor;

Bucură-te, izgonitorul tuturor patimilor;

Bucură-te, folositorul nostru cel prea cald;

Bucură-te, scăparea tuturor credincioșilor;

Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea:

Făcătorule de minuni, Sfinte Iosife, precum în vremea viețuirii tale pe pământ, prin rugăciunile tale ai izbăvit pe păstoriții tăi de tot felul de primejdii, așa și astăzi, trimite mila ta celor ce locuiesc țara aceasta, rugându-te lui Dumnezeu să dăruiască tuturor cele de trebuință și pace lumii, pentru ca împreună cu tine să-I cântăm Lui: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Sfinte Iosife, arhierule al lui Hristos, slujitorule al darului, soleşte nouă păcătoşilor, prin bogate mijlocirile tale către Stăpânul, ca să ne învrednicim noi, nevrednicii, a ne împărtăşi de bunătăţile cele făgăduite dreptcredincioşilor creştini şi a primi cele bune şi de folos sufletelor şi trupurilor noastre şi să cântăm ție:

Bucură-te, nevoitorule, care te-ai trudit spre a te asemena cu Ziditorul;

Bucură-te, omule al lui Dumnezeu cel ce purtător de Dumnezeu te-ai arătat;

Bucură-te, cuvioase, care întru viaţă de cinste ai petrecut;

Bucură-te, prealăudate, lauda cea preafumoasă a Timişoarei;

Bucură-te, luminătorule, care ai luminat strălucit Biserica Banatului;

Bucură-te, părinte, care milostiv şi iubitor ai fost spre toţi;

Bucură-te, tămăduitorule, care vindeci bolile şi neputinţele;

Bucură-te, ierarhe, care ai adăpat turma ta cu apa cea vie a adevărului lui Hristos;

Bucură-te, arhierule, care ai învăţat pe toţi cinstirea de Dumnezeu;

Bucură-te, mărite, că numele tău s-a scris în ceruri;

Bucură-te, fericite, că ție şi s-au deschis porţile cereşti;

Bucură-te, sfinte, cel ce ai fost arătat sfânt încă din viaţa de aici;

Bucură-te, Părintele nostru Iosife, făcătorule de minuni!

Condacul al 13-lea:

O, preasfinte şi întru tot lăudate Părinte Iosife, primind acest dar de acum al puţinei noastre rugăciuni, fii mijlocitor către îndurătorul Dumnezeu, ca, pentru ale tale sfinte rugăciuni şi a Sa multă iubire de oameni, să apere de tot răul sfânta Sa Biserică, oraşul tău şi pe toţi dreptcredincioşii creştini, ca aceştia pururea, cu o gură şi cu o inimă, împreună să cânte ca şi părinţii lor: Aliluia!

Acest condac se zice de trei ori.

Apoi se zice iarăși Icosul întâi: Toți dreptcredincioșii creștini cunoscând puterea credinței tale... și Condacul întâi: Apărător nebiruit și neînfrânt... Apoi:

RUGĂCIUNE CĂTRE SFÂNTUL IOSIF CEL NOU

Preabunule și întru-tot-lăudate Părinte Iosife, păstorul și învățătorul celor ce aleargă cu credință la a ta folosire și cu rugăciune fierbinte te cheamă pe tine, grăbește de ne ajută și nouă celor ce cu credință și cu dragoste săvârșim pomenirea ta, stând rugător către Atotmilostivul Dumnezeu, pentru ca dreapta credință să se întărească și să sporească și toată creștinătatea să fie îngrădită și păzită prin sfintele tale rugăciuni, de certurile cele lumești și de toată dezbinarea și neînțelegerea. Și pentru ca Domnul Dumnezeu nostru să ne acopere și să ne apere de tot răul: de foamete, de cutremur, de potop, de foc, de sabie, de încălcarea noastră de alte neamuri, de robie, de prăpădul războiului, de toate bolile și rănilile cele aducătoare de moarte și de cumplita moarte cea prin dezlănțuirea puterilor fără de zăgaz ale firii. Roagă pe Ziditorul tuturor, făcătorule de bine, să dea: pace lumii, liniște văzduhurilor, ploaie la bună vreme, roadă îmbelșugată pământului, bunăstare poporului, înțelegere soților, ascultare copiilor, iubire de fii părinților, dragoste frățească tuturor, îndreptare păcătoșilor, spor duhovnicesc celor aleși, râvnă multă către Domnul, preoților, virtute călugărilor, înaltă înțelepciune ierarhilor și sănătate tuturor. Iar pe noi cei ce ne-am adunat la această sfântă pomenire a ta, ne miluiește, îndrăznitorule către Dumnezeu. Ca, prin mijlocirea ta, cu folosința rugăciunilor tale și cu harul lui Hristos Dumnezeu, viață lină și fără de păcat să ni se dăruiască, spre a viețui cu bună cuviință în veacul acesta, și de partea stării de-a stânga, la înfricoșătoarea judecată a toată lumea, să fim scutiți, și în partea

celor de-a dreapta să ne învrednicim a fi, împreună cu toți cei din veac bineplăcuți Domnului. Amin.

RUGĂCIUNE SPECIALĂ CĂTRE SFÂNTUL IOSIF CEL NOU DE LA PARTOȘ

Cu umilință și evlavie ne plecăm astăzi genunchii înaintea slavei Marelui Dumnezeu, Cel ce te-a mărit pe tine, Preasfinte Părintele nostru Iosife, și prinos de cinstire și de mulțumită îți aducem, pentru că ni te-a dăruit fierbinte rugător și puternic ocrotitor în ceruri. Că tu, ca un izbăvitor ai fost trimis, de sus, dreptmăritorilor creștini din părțile Banatului, la vreme de strâmtorare; și, ca un bun păstor și părinte, cu dragoste și cu înțelepciune, i-ai păstorit pe dânșii, chip de smerenie, de înfrânare și de curăție făcându-te tuturor, cu nevoințele tale pustnicești, cu postul, cu privegherea și cu rugăciunea. Pentru aceasta, încă mai-înainte de mutarea ta la veșnicele locașuri, te-ai învrednicit de darul cel mai presus de fire al minunilor; cununa biruinței s-a împletit ție în ceruri, și la cetele sfinților și ale dreptilor, celor ce, de la începutul veacului, au bineplăcut lui Dumnezeu, te-ai adăugat. Iar nouă, pe pământ, ai binevoit a ne lăsa cinstitele tale moaște, ca pe un izvor de daruri și tămăduiri celor ce aleargă la tine cu credință. Drept aceea, și noi acum, cu bucurie și cu dragoste te laudăm pe tine, sfinte ierarhe, și cinstire de obște făcându-ți, cu evlavie sărutăm sfintele tale moaște și cu smerenie ne rugăm ție: ocrotește Biserica ta, țara aceasta și pe toți cei ce cu credință și cu dragoste cheamă într-ajutor numele tău cel sfânt. Și ca unul ce stai înaintea feței Ziditorului tuturor, îndrăznire având către Dânsul, ajută-ne cu mijlocirile tale și roagă-L, părinte sfinte, milostiv să fie nouă, iertare de păcate să ne dăruiască și de toată reaua întâmplare să ne izbăvească; credința cea dreaptă să o întărească; întărâtările eresurilor să le strice, cu puterea Preasfântului Său Duh; dragostea să o înmulțească; ura să o stingă; războaiele să le înlătore și pacea a toată lumea desăvârșit

să o întemeieze. Și așa, virtuților tale urmând, Sfinte Iosife, neîncetat să sporim în credință, în dragostea către Dumnezeu și către aproapele și în toată fapta cea bună, ca să ajungem toți la limanul cel mult dorit al mântuirii. Și, lăudând, până la sfârșitul veacului, pururea cinstită pomenirea ta, cu inimi curate să cântăm: Mărire Ție, Dumnezeule, Cel mare și minunat între sfinți, în vecii vecilor. Amin.

Racla cu părțile din Sfintele Moaște ale Sfântului Iosif cel Nou de la Partoș din Catedrala Ortodoxă a ISU Suceava

Catedrala Ortodoxă "Sfântul Iosif cel Nou de la Partoș" a Inspectoratului pentru Situații de Urgență "Bucovina" al județului Suceava

agendapompiерului.ro
~ publicație online ~

*contact: redactia@agendapompiерului.ro
tel: +40 766 272713
tel/fax: +40 259 370822*